

pil, vindt, eller tage ved den foreslagde nye Lov, såd under i den en Del Gjøringsstof, som under visse Omstændigheder kan blive til et Sprængstof. Der var jo ved de tre Lovforslag, som forsærligge for 108 døgn, disse Dage, gjort end Begyndelse til en finansiel Reform, til hvilken Reform af helse, vort Skattekassen. Dersom denne Reform ikke standses, vigt, Halsen, så villes det i det langt fra noget behageligt arbeide, og systemet til at fortsætte dermed vil i suart tages sig i mange Henseender, jeg mener i den offentlige Debatt, iskomme til gavnstaa af det, at falsk Lys overfor den uvidende Mængden, som man opdicerer med Maab, paa, idet vi her, fortæller om Skattekassen som nene ellers dog mest tynde på dem. Det er derfor godt Politik at fortsætte den Reform af voxt hele Skattekassen, som Idens nære Finantsminister har påabegyndt og se at bringe den saa lempelig og retskerdt fremad som muligt. Men Bevægelsen i saa Henseende vil standses ved, hvorverende Lovforslags Tald. Og i dermed vide jom alle de Herre Lovsaaer, at selv om det i Dvrigt var muligt at fortsætte den, så vilde den nuværende Finantsminister i saa Tald ikke kunne fortsætte den længere, ligesom han jo i Wildebüting, af Indkomstskatlovforslagets Tald altså har indgivet Begjering om sin Afsked. Begjæbrikke tillade mig heller ikke at udtales nogen komhest. Meningen om hvorvidt han magte være ved Stand, til at forandre denne sin Beslutning, eller ej, vigtigst bedre ham og erede Medlemmer udtrykkeligt om, ikke at tage nogen Motien af, hvad jeg nu vil si, end som, at jeg ikke jeg vil si, min egen Regning, jeg ikke udelt at jeg har talte med et eneste Medlem af Regjeringen i den sidste otte Dage, medens den nuværende Situation egentlig forstod i Gaar blev mig vigtig, klarsic. Jeg siger altsaa, at Finantsministeren står i Bevægelse med at trække sig tilbage, medens jeg nødig ser, at han trækker sig tilbage, hvad jeg også kan se en temmelig almindelig Stemning her paa Rigsdagen. Men, enten af de Grunde, hvorfor jeg dog ikke ser det nødig, er den, at han i en sjeldn Grad er i Stand til at tilvelebringene den fornødne Harmoni mellem Rigsdagens Afdelinger, og at han med

allt det, at han kan have begaet, taffiske, hvis sagledes som den han begik i Gaar, og som den jeg også tro, at han begik under Tingstoflovsforslagets Behandling her, da befinder han dog alligevel en sjeldn Enne til at udsevne den Konsekvens, der maa og skal være mellem Rigsdagens Afdelinger. Da, naar et saa betydende Medlem af Regjeringen som den erede Finantsminister, troedet ud, saa kan man dog ikke vide, hvad der følger paa. Man kan ikke vide — jeg siger, at jeg ved Intet derom jeg har ikke saget Underretning derom hos Regen, og jeg fører ikke Dødet for Regen — hvilken Situation det foreliggende Lovforslags Fortællelse kan føre til; men jeg vil dog henlægge til erede Medlemmer, om det egentlig vilde være behageligt, og om det dog magke ikke vilde hvilke et lille Lys, paa Sindet, hvis man skulle vende tilbage til Hjemmet fra denne ses Maganeders langt fra frugtbare Virksomhed openliggøbet med den Besidshed, at man harde stadt en Situation, hvis Afsald man aldeles ikke funde sine. Det er dette politiske Hensyn, som jeg ikke tro, at den erede Sagkyndige i denne Sæt hører hørt tilstrekkelig for. Det er dog magke ikke funnet hørt for. Det er nu da Sagen er bragt paa dens sidste Stadium; Men, som Sagen nu staaer for mig, saa staaer det ingenlunde for mig, som om vi blot stemme om en Filtrerpose eller om et Møgoleapparat, mere som om vi stemme om det Sprøjsmaal, om vi ville være næst paa at gjense Kongens Regjering, naar vi samles til næste Session, eller om vi ville frembringe en Situation, der fremfalder en hel Scenebygning. Dette trox jeg har tages i Bevægelse ved nærværende Sags Afgjorelse. Hvor lille den end magke er, og hvor teknisk og hvor speciel den end synes at være, saa har den dog sin politiske Side, og det er denne, jeg har villet tillade mig at fremdrage, medens jeg i Dvrigt selv, som jeg har indkommet, staaer som aldeles usagkyndig i Sagen, hvilket vilde jeg da tilhørt hos mig selv? Iii vil du indse sinne mig om da jeg er Formanden. Det erede Medlems Uttringer om den sande Betydning af denne Forhandling, deles vistnok ikke af Alle. Det behøver imidlertid ikke fra min Side nogen